

den udøvende magt og den dømmende magt er samlet i ét og samme ministerium, nemlig Justitsministeriet.

For os er hele forløbet af Nørrebroundersøgelsen en illustration af, hvor galt det kan gå. Og for at være ærlige: Vores skepsis bliver altså ikke mindre, når vi ofte er i tvivl om, hvorvidt det er Justitsministeriet, der bestemmer over politiet, eller det er politiet – nærmere bestemt ledelsen af politiet og ledelsen af politifolkenes faglige organisation – der bestemmer over Justitsministeriet.

Derfor støtter vi også idéen om, at Justitsministeriets ansvarsområde skal deles op, og derfor støtter vi det forslag, som er fremsat af SF.

Vi mener dog, at det kræver en meget grundig debat, og at man bl.a. skal afvente redegørelsen fra Domstolsudvalget, men vi er enige i intentionerne, og vi synes, det er en god idé at skille politi og anklagemyndighed fra hinanden ved f.eks. at overflytte politiet til Indenrigsministeriet eller oprette et særligt ministerium.

Vi synes, det er en rigtig idé at øge domstolernes uafhængighed, hvad enten de formelt skal ligge under Statsministeriet, under Folketinget eller helt for sig selv.

Vi synes, det er en god idé at flytte kriminalforsorgen til Undervisningsministeriet for på den måde at understrege, at man mener det alvorligt, når man siger, at et fængselsophold ikke bare skal være en straf, men også en resocialisering, så man undgår, at de samme personer fortsætter deres kriminelle løbebane efter løsladelsen.

Og vi synes faktisk, det er helt fint, hvis en alsidig juridisk uddannelse kommer til at omfatte en rotation i forskellige ministerier, som beskæftiger sig med forskellige sider af den juridiske verden, bl.a. også fordi det fjerner den særstilling, som ét ministerium har til at fremme eller blokere et videre karriereforløb.

Tilbage vil så være et Justitsministerium, som i langt højere grad kan hellige sig den opgave at sikre den enkelte borgers retsstilling, og det er vel i grunden ikke så galt.

Arne Melchior (CD):

Under debatten i formiddags fra ca. kl. 10.30 til kl. 12.00 var jeg desværre optaget af pligter i Trafikudvalget, og derfor har jeg ikke hørt hele debatten og har endnu ikke haft lejlighed til at læse den, hvilket selvfølgelig er værst for mig selv. Men jeg nævner det for at undskylde, hvis jeg skulle komme til at dublere ting, der allerede

er sagt noget om, hvilket jeg normalt ikke holder meget af at gøre.

Jeg er også ked af det, fordi det helt givet er et væsentligt emne, der er på dagsordenen her, og der er virkelig noget at diskutere. Men jeg mener nu ikke, at tidspunktet for denne diskussion er særlig velvalgt, eftersom forespørgerne jo udmærket kender det udvalg, som regeringen – jeg vil næsten sige rekordhurtigt efter sin tiltræden – nedsatte netop om dommerspørgsmålet, som jo er en af hovedsagerne i sammenhængen.

På CD's vegne kan jeg bakke helt op om den redegørelse, statsministeren gav. Vi er tilfredse med de flytninger af opgaver, der allerede er forekommet, vi er tilfredse med, at dette udvalg snart vil komme med sin betænkning, og vi kan ikke se, det gavner ret meget, at vi har en politisk debat om emnet, før vi kender resultatet af det store arbejde, som højt kompetente mennesker har udført i udvalget.

Ikke desto mindre vil jeg godt sige, at den idé, der har været fremme om, at udnævnelser af dommere og administrationen af domstolene skulle overføres til Statsministeriet, ikke gør domstolene mere uafhængige af den politiske magt. Man kan i og for sig plædere for det modsatte: Netop det, at det er statsministeren, hime eller herself, som skal stå for tingene, vil gøre dem endnu mere politisk prægede, end hvis de ligger under vedkommende ressortminister, og det er bestemt ikke en god idé at lægge sagen under Folketingets administration. Men vi er da enige i, at det gælder om at undgå magtkoncentration.

Den svenske model, som vi har set et notat om, finder jeg særdeles tiltalende, og jeg er ikke i tvivl om, at den sammen med andre landes erfaringer og modeller vil indgå eller allerede er indgået i udvalgets arbejde. For os vil det ikke mindst være væsentligt, hvis det resultat, der opnås, vil medføre en bredere rekruttering af dommerstanden, end vi hidtil har set.

Et par ord om tredelingen af magten: Det lyder mere bastant, end det står i grundloven, og jeg tror, det var hr. Søren Søndergaard, som var inde på, at den aldrig kan gennemføres helt. Vi har f.eks. ministre – altså repræsentanter for den udøvende magt – som er medlemmer af Folketinget, som er den lovgivende magt, og tje-nestemænd, som også klart er en del af den udøvende magt, kan være medlemmer af den lovgivende magt, altså Folketinget. Det fremgår af grundlovens § 30, stk. 2, hvorefter tjeneste-